

Sygn. akt II Ka 298/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogdan Górski (spr.)
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk SO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2013 r.

sprawy **M. G.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 a §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 23 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII K 124/13

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że orzeczony względem oskarżonego M. G. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych podwyższa do wymiaru 3 (trzech) lat; w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 298/13

UZASADNIENIE

M. G. został oskarżony o to, że w dniu 27 lutego 2013r. na ul. (...) w S. woj. (...), będąc w stanie nietrzeźwości (1.57 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki O. (...) nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego **M. G.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 63 § 2 kk na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 27 lutego 2013 roku do dnia 23 kwietnia 2013 roku;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 27 lutego 2013r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200,00 zł (dwieście) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny zaskarżając orzeczenie na niekorzyść oskarżonego M. G. w części dotyczącej orzeczenia o środka karnym. Powołując się na przepisy art. 427 § 2 i art. 438 pkt 4 kpk prokurator wyrokowi temu zarzucił: rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych na okres zaledwie 2 lat w sytuacji, gdy stopień winy i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu, a także wzgląd na cele zapobiegawcze i wychowawcze zastosowanego środka karnego nakazują wymierzenie oskarżonemu M. G. surowszego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres nie krótszy niż 3 lata

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o:

zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie wobec oskarżonego M. G. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat.

Na rozprawie odwoławczej prokurator poparł apelację.

Oskarżony wniósł o utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze, że apelacja nie kwestionuje ustaleń faktycznych, kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego oraz winy, należało uznać za niecelowe odnoszenie się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia należało poprzestać tylko na stwierdzeniu, że Sąd Okręgowy w Siedlcach w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, w tym zakresie.

Należy również zgodzić się ze skarżącym, że w niniejszej sprawie problemem jest kwestia wymiaru środka karnego orzeczonego za popełniony przez M. G. czyn. W ocenie Sądu Okręgowego szczegółowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy orzekając środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, dopuścił się zarzuconego mu uchybienia z art. 438 pkt 4 kpk.

Sąd I instancji wyrokując w niniejszej sprawie w niewystarczającym stopniu uwzględnił wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary zawarte w kodeksie karnym (m.in. w art. 53 kk w zw. z art. 56 kk), w wyniku czego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych został orzeczony na okres nieadekwatny do stopnia winy sprawcy oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Należy zauważyć, iż przestępstwo, którego dopuścił się

oskarżony aktualnie stało się nagminne. Jednocześnie problem prowadzenia pojazdów, tak mechanicznych, jak i innych, pod wpływem alkoholu jest obecnie szeroko nagłaśniany przez środki masowego przekazu, które stale informują o tragicznych następstwach tego rodzaju postępowania. Nie powstrzymało to jednak oskarżonego, przed wprawieniem się w stan upojenia i prowadzeniem w tym stanie samochodu osobowego. Nie ulega wątpliwości, że zachowania takie wymagają napiętnowania. Zdaniem Sądu Okręgowego orzeczony przez Sąd Rejonowy względem oskarżonego czas obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów nie jest adekwatny do stopnia naruszenia przez niego obowiązków i reguł ostrożności. Pamiętać przecież trzeba, że oskarżony kierował pojazd mechaniczny mając 1,57 mg/l, a więc ilość progową z art. 115 § 16 kk - decydującą o stanie nietrzeźwości i zarazem o uznaniu czynu za przestępstwo z art. 178a kk - przekroczył aż 1,32 mg/l. Kierował samochodem w takim stanie w terenie zabudowanym, jadąc głównymi ulicami miasta, po godzinie 16, kiedy natężenie ruchu jest bardzo duże, stwarzał tym samym ogromne zagrożenie dla innych uczestników, które ostatecznie miało newralgiczny finał. Nie przyświecał mu też żaden ważny cel, bo jechał on do domu z imienin – mógł więc poprosić kogoś o podwiezienie względnie skorzystać ze środków komunikacji publicznej. W tych okolicznościach nie zasługuje zatem na idącą tak daleko łagodność w zakresie ferowania orzeczenia w przedmiocie zakazu prowadzenia pojazdów, poprzez orzeczenie go w wymiarze 2 lat. W jego sytuacji uzasadnione jest bowiem stanowisko, iż wymaga on dłuższego okresu, w którym będzie trwał jego rozbrat z wykonywaniem czynności kierowcy pojazdów mechanicznych, niezbędnego na refleksję odnośnie dotychczasowego postępowania. W ocenie Sądu odwoławczego takim okresem w realiach niniejszej sprawy będą 3 lata. Okres ten we właściwym zakresie uwzględnia nadto społeczną szkodliwość popełnionego czynu, stopień winy oskarżonego oraz względy prewencji ogólnej i szczególnej.

Faktem jest, że w wyniku uwzględnienia apelacji prokuratora wyrok został zmieniony na niekorzyść oskarżonego, co zgodnie z zasadą z art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk nakazywałoby obciążyć go wydatkami za II instancję. Sąd Okręgowy uznał jednak, że w sytuacji majątkowej M. G. byłoby to dla niego zbyt uciążliwe, dlatego kwestie tę rozstrzygnął po myśli art. 624 kpk.

Z tych względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.